

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DE DUIVELSKOP

toneelspel in drie bedrijven

door

Walter Samoy

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2008
Nr.1127

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZEVEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagkaart die, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *DE DUIVELSKOP* op te voeren moet de naam van auteur *WALTER SAMOY* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

© 1982 Toneelfonds J. Janssens/Walter Samoy
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Personen : Martha
Clara
An
Lenie
Sylvia
Pedro
Lucien

Decor. : Het gebeuren speelt zich af in een afgelegen
plaatsje.
Het decor stelt de leefkamer van een vakantie-
huisje voor.

EERSTE BEDRIJF

Het is de ochtend van de laatste dag van het verblijf van de gasten. Clara, Martha's dochter, dekt de tafel voor het ontbijt. Zij gedraagt zich wat vreemd. Sylvia op.

SYLVIA : Dag Clara! Goed geslapen schaapje?

Clara : Dag Sylvia. De koffie is zo klaar.

SYLVIA : Haast je niet. Op zo'n morgen was ik me aan de pomp. Het wordt een prachtige dag. Als Lenie wil, gaan we de bossen in.

Lenie, waar blijf je? (Sylvia bekijkt Clara)

CLARA : Kijk me niet zo aan!

SYLVIA : Waarom trek je altijd zo'n dode kleren aan? Je bent jong en niet onaardig. Iets kleurrijks zou je veel beter staan.

CLARA : Laat me, asjeblieft.

SYLVIA : O.K., O.K., ik bedoelde er niets negatiefs mee. Ik wilde alleen maar zeggen dat je een mooi meisje bent, maar dat je verdraaid je best doet om dat voor iedereen verborgen te houden. Mag ik eens weten waarom? (Lenie op achter Sylvia)

CLARA : Laat me nu asjeblieft! (Lenie slaat de handen voor Sylvia's ogen)

LENIE : Ra, ra, ra, raad liefje mijn van wie deze handen zijn. (Clara af)

SYLVIA : Van Sofia Loren!

LENIE : Mis!

SYLVIA : Van Jane Fonda!

LENIE : Tweemaal mis! Laatste kans!

SYLVIA : Van mijn lieve Lenie!

LENIE : Juist! (er volgt een spelletje)

Vang me, vang me, kom. Gooi je netten uit. Kom op Venus... tedere teef.. met in je gordel de hele wereld waaraan ik me bedrink. Kom, vang me... (Sylvia kan Lenie pakken. Er volgt gestoei en gevrij).

Hou op, hou op...

SYLVIA : Schat wat heb ik je lief.

LENIE : Niet half zoveel als ik.

Vond je onze vakantie prettig?

SYLVIA : Jij maakte ze enig. Jammer dat het morgen voorbij is.

Weer die maffe stad in.

LENIE : We hebben elkaar, mijn bron.

SYLVIA : Mijn fontein.

LENIE : Mijn waterval. (Martha op)

SYLVIA : Bedankt voor alles.

LENIE : Danke. (ze bemerken Martha)

SYLVIA : Dag Martha. Kom we gaan ons buiten wassen.

LENIE : Dag Martha.(Sylvia en Lenie af.Martha's afkeurende houding is voelbaar.Ze dekt verder de tafel, kijkt door het raam naar Lenie en Sylvia.An komt op)

AN : Goeie morgen, Martha.

MARTHA : Morgen, juffrouw An.Goed geslapen?

AN : Prima.Ben ik de eerste beneden?

MARTHA : Neen, Sylvia en Lenie wassen zich aan de pomp.

AN : Wat leuk!

MARTHA : Vind je?

AN : Ja.Martha, je weet niet in welk een paradijs je leeft.Effenaf zalig.Die rust, al dat groen, de zon.Begrijpelijk dat hier geen psychiaters wonen.

MARTHA : Je bent hiet met vakantie, en toevallig is deze zomer zijn naam waardig.Kom maar eens terug tijdens de winter.Dan heerst de natte dood.Er is niets leuk aan regen in kale bossen.

AN : Toch wel.Alles heeft zijn eigen schoonheid.

MARTHA : Dat is jouw beroepsmisvorming.Dat tekenen en schilderen vervormt je kijk op de dingen.

AN : Misschien verscherpt het die juist.

MARTHA : Ik haal de koffie.

AN : Ik wou eerst nog wat frisse lucht happen; een paar minuutjes wandelen.Mag het?

MARTHA : Zeker.

AN : Tot straks. (af) (Martha kijkt nog eens naar Lenie en Sylvia en gaat dan naar de keuken)
(Sylvia en Lenie komen stoeiend binnen)

SYLVIA : Is dat heerlijk zeg! Dat koele water over je huid!

LENIE : Ja.Nu pas begrijp ik de symboliek van het doopsel.

SYLVIA : Wil je me morgen dopen?Zo: in de naam van Amor en Venus en Lenie, Amen. Wil je? Dan ben je mijn priesteres.

LENIE : Priesteressen bestaan niet meer.

SYLVIA : Jawel.

LENIE : Niet bij ons.Kerkelijke ambten zijn sinds lange tijd voor mannen.

SYLVIA : Spreek niet over mannen.

LENIE : Neen.Ons kunnen ze gestolen worden.Het zijn D.B.'s.

SYLVIA : D.B.'s?

LENIE : Dominerende Bruten.

- SYLVIA : Steenhuiden.
- LENIE : Vernietigende jagers.
- SYLVIA : Verwoestende ego's.
- LENIE : Zelfzuchtige lomperds.
- SYLVIA : Wij hebben ze niet nodig hé?
- LENIE : Neen.Wij hebben elkaar lieveling.(geliefkoos, Martha op)
Daar hebben we de kofiiie.Je kijkt zo sip Martha, scheelt er iets?
- MARTHA : Ik zou jullie nogmaals willen vragen wat op jullie gedrag te letten.
- SYLVIA : Hoezo?
- MARTHA : Doe maar niet alsof je het niet begrijpt.
- LENIE : Daar heb je het weer.Het voortdurende gesprek van de "normalen", die niet aannemen dat we lief zijn voor elkaar.
- MARTHA : Vind jij het normaal dat jullie, twee jonge vrouwen, van 's morgens tot 's avonds als verliefde kalveren in elkaars armen liggen?
- LENIE : Ik wel, ja.Als het je stoort is dat jouw probleem en niet het onze.
- MARTHA : Je zal me toch niet vertellen dat de manier waarop jullie met elkaar omgaan van fatsoen getuigt?
- LENIE : Ik heb lak aan fatsoen!Fatsoen is het masker van de kudde/
Het is gemanipuleerde zoethouderij waar gezichtslozen in-trappen.
Jaren vocht ik tegen mijn gevoelens.Jaren verdrong ik die, tot ik er haast kapot aan ging.Ik probeer kalm te blijven Martha, maar ik wil niet kapot.Ik ben "anders".Er bestaat een mooi woord voor:"lesbisch".Dat is zo en daar kan ik niets aan doen.Mannen zeggen me niets.Ik heb er gekend. Stuk voor stuk deden ze me gruwelen.Ik klapte dicht. Ik verzette me tegen mijn afkeer voor hen en dacht dat het wel zou beteren.Maar dat gebeurde niet.Ik pleegde verraad tegenover mezelf.Ik scheurde mijn eigen ziel.Ik was getraumatiseerd.Vreselijk was dat.Toen besloot ik te tonen wie ik ben en geen verstoppertje meer te spelen.Ik voel er me goed mee.Ik had het al veel eerder moeten doen.
- MARTHA : Toch ben je verkeerd.
- LENIE : Ja, in jouw ogen, omdat jij tot de meerderheid behoort en die verklaart altijd de minderheid verkeerd.
- AN : (op) Je maakt zo'n lawaai Lenie.Is de koffie te heet of is het eitje te hard gekookt?Zeg eens:"Dag An".

LENIE : Dag An.

SYLVIA : Dag An. Hou jij van mannen An?

AN : Dat noem ik nog eens een vraag. Moet ik daar op mijn nuchtere maag op antwoorden?

SYLVIA : Je moet niet.

AN : Waarom vraag je dat eigenlijk?

LENIE : Ons gedrag zit Martha jammer genoeg dwars.

MARTHA : Dat geflikflooi tussen vrouwen stoort me.

AN : Wat wil je, zij zijn lesbisch.

MARTHA : Ja dat zegden ze juist.

SYLVIA : Wat denk jij daarvan An?

AN : Waar zou ik het recht halen daar iets over te denken? Denken we zo al niet teveel over een ander? Het zijn gewoon mijn zaken niet. Jullie doen maar wat jullie goed vinden.

MARTHA : Wat je zegt!

AN : Is het zo niet?

MARTHA : Jij praat alles goed jij.

AN : Dat doe ik niet. Ik steiger bij heel veel dingen. Bij talloze situaties zou ik uit mijn vel springen als dat kon. De enige vraag is: wat is goed? Daar geef je zomaar geen antwoord op.

MARTHA : Het lijkt mij anders wel duidelijk.

AN : Wat is goed, Martha?

MARTHA : Wat...natuurlijk is: een man en een vrouw.

AN : Zeker. Voor die man en die vrouw, voor jou en mij, maar een andere man en een andere vrouw vullen het begrip "natuurlijk" anders in. Weet je wat goed is Martha?

MARTHA : Zeg jij het maar.

AN : Goed is groen.
(Pedro klopt. Martha gaat opendoen)

MARTHA : Kom binnen Pedro.

AN : Dag Pedro.

PEDRO : Ik ga naar het dorp.

MARTHA : Drink wat koffie jongen.

PEDRO : Is Clara thuis?

MARTHA : Ze is bezig in de keuken. Clara!
(Clara op. Pedro gaat naar haar en doet een teder gebaar, Clara rent weg)

PEDRO : Is Clara boos?

MARTHA : Neen Pedro, zij is niet boos. Zij isClara.

SYLVIA : Speel jij gitaar Pedro?

- PEDRO : Een beetje. Die was van mijn vader. Hij zong op kermissen.
De mensen waren dan blij.
- LENIE : Speel je wat voor ons?
- PEDRO : Neen, ik heb wat pijn aan mijn vinger.
- AN : (toont een schets van hem) Wat vind je hiervan? Ik schetste
het de vorige dagen. Dat ben jij.
- PEDRO : (gewoon) Ja.
- SYLVIA : 't Is schitterend! AN, wat kan jij tekenen. Prachtig.
(geeft de tekening aan Lenie, die aan Martha)
- MARTHA : Inderdaad, mooi gedaan An.
- AN : (geeft ze aan Pedro) Je mag het hebben Pedro.
- PEDRO : Neen, bedankt.
- AN : Toe, neem het aan. Ik wil er niets voor.
- PEDRO : Neen, nee.
- MARTHA : Dring niet aan, hij wil het toch niet. Zijn armoede is zijn
trots. Een geschenk aanvaardt hij nooit.
- PEDRO : Iets nodig uit het dorp?
- MARTHA : De gewone boodschappen jongen. Hier heb je 't geld.
- PEDRO : Dag. (gaat naar keukendeur) Dag Clara! (af)
- SYLVIA : Martha, kan Pedro eigenlijk wel gitaar spelen?
- MARTHA : Een heel klein beetje. Voor hem is die gitaar meer een relikwie
dan een instrument.
- AN : Vanwege zijn vader?
- MARTHA : Ja. Dat was een figuur! Nooit was er grotere droefheid in het
dorp als toen die stierf. Sedert die dag verloren we een stuk
van onze ziel. Hij zong en lachte maar. Achilles heette hij,
maar men noemde hem Bertje Ben.
- SYLVIA : Hoe? Bertje Ben?
- MARTHA : Als je hem vroeg wat hij voor de kost deed, dan keek hij je
aan met zijn gloeiende bollen van ogen en hij zei heel rustig:
ik "doe" niets, ik "ben".
- AN : Prachtig.
- MARTHA : Het was een gelukkige krekel. Dat soort sterft uit, dat is een
ramp, geloof me.
- LENIE : En Pedro's moeder?
- MARTHA : Hij heeft haar nooit gekend. Ze stierf aan bloedingen bij zijn
geboorte.
- SYLVIA : Ik vind hem een sukkelaar. Slenteren van krot naar dorp en
terug, met wat boodschappen, duwend aan een karretje.
- AN : Zeg dat niet Sylvia. We duwen allemaal ons karretje.
- SYLVIA : Je kan toch niet zeggen dat hij leeft!
- AN : Wat is dat, leven?

- SYLVIA : Denken, iemand zijn, iets bereiken.
- AN : Hij is iemand.Hij is Pedro.Gewoon Pedro, anders dan Sylvia, is dat minder dan Sylvia?
- SYLVIA : Je hebt gelijk An.Verdorie met jouw intelligentie moest je boeken schrijven.
- AN : Bedankt.Ik kan niet schrijven en ik ben niet intelligent. Alleen is mijn waarneming wat geoefend.Ik teken liever. Woorden zijn niet puur.Je kan ze op talloze manieren interpreteren of verkeerd begrijpen.Tekeningen niet.Die staan er: zo en niet anders.
(Men hoort een schreeuw van Clara)
- LENIE : Wat gebeurt er?
- MARTHA : Het is Clara.Ik ga kijken.Het zal wel niets te betekenen hebben. (af)
- SYLVIA : Een vreemd meisje Clara.Het lijkt of ze iets mankeert.
- AN : Mankeren we niet allemaal iets?
- SYLVIA : Twee-nul...
- LENIE : An, wat bedoelde je zoëven met goed is groen?
- AN : Kijk om je heen.Je hebt honderden tinten groen in gras, bos of struik.Honderden verschillen, maar allemaal groen.Zelfs als we naar dezelfde struik kijken ontvangen jouw ogen een ander groen dan de mijne.Evenzo dekken talloze interpretaties eenzelfde begrip als "goed".
Alles hangt gewoon af van de persoonlijke ingesteldheid, van de manier waarop eenieder de dingen bekijkt, verwerkt of zin geeft.
- LENIE : Die verscheidenheid van interpretaties maakt het complex.
- AN : Ja, maar ook boeiender en rijker.
- LENIE : Toch moet er een gemeenschappelijke kern zitten in al die individuele beoordelingen.
- AN : Dat geloof ik ook, maar niet in het begrip zelf, wel in de beweging.
- LENIE : Hoe bedoel je?
- AN : Neem een moordenaar die zegt:"Het doet mij goed om die zijn keel dicht te knijpen" of een dief die zegt "stelen is goed voor mij".Dat zijn beoordelingen die wij niet kunnen aannemen ook al brengen we voor de individuele interpretatie het grootste respect op.
- LENIE : Hm..hm..
- AN : Hun interpretatie faalt in de gerichtheid,in de zin, de beweging.

- LENIE : Als je spreekt van beweging, moet je een aanzet en een doel hebben?
- AN : Ja.
- LENIE : Hoe zie je dat?
- AN : Ik denk dat een interpretatie juist is als ze vertrekt vanuit de individuele mens en geprojecteerd wordt in functie van het positief absolute.
- LENIE : En wat is dat positief absolute?
- AN : Als ik dat wist Lenie, dan zou ik geen mens meer zijn, maar dat absolute zelf.
- LENIE : Hoezo?
- AN : Honderd eeuwen van denken en gefilosofeer zijn niet bij machte geweest om dat absolute te omschrijven.
- SYLVIA : Neen? Spits dan maar jullie oortjes want Sylvia zal het jullie eventjes zeggen. De liefde.
- AN : Welke liefde Sylvia? We kunnen van vooraf aan beginnen want er zijn evenveel liefdes als er mensen zijn.
- LENIE : Wat kan jij interessant bezig zijn.
- AN : Het is niet interessanter dan de stomme wijsheid van Pedro.
- MARTHA : (op) Mag ik afruimen?
- LENIE : Doe maar.
- SYLVIA : Wat was dat met Clara?
- MARTHA : Ze was aardappelen aan het schillen en schrok van een rat die over het koertje liep. Ze sneed zich daarbij in de vinger.
- SYLVIA : Er scheelt iets met Clara, hé Martha?
- LENIE : Spreek erover Martha, het zal je goed doen.
- AN : Een illusie maar waar.
- LENIE : MARTHA, Clara zegt bijna niets, draagt klederen die haar niet passen en doet wat vreemd. Zeg eens wat er met haar is?
- MARTHA : Wat zal ik zeggen...? De angst heeft haar in zijn klauwen en snijdt haar in hersenen, hart en ziel.
- SYLVIA : Hoezo?
- MARTHA : Toen ze dertien was...
- LENIE : ...Ja...
- MARTHA : Toen ze dertien was, werd ze beestachtig kapot gemaakt. Begrijp je? En dan nog wel door haar eigen vader. Als ik die rotzak van een Tuur zou ontmoeten, stak ik zonder spijt dit mes in zijn lijf.
- SYLVIA : Vreselijk.

MARTHA : Wekenlang daarna schreeuwde, huilde en tierde ze.
Ze liep verdwaasd rond. Ze was de prooi van nachtmerries.
De ellende was ongelooflijk. Ik sterf liever dan dit nog ooit
te moeten meemaken.

LENIE : Sommige wonden geneest zelfs de tijd niet.

SYLVIA : En die smeerlap?

MARTHA : Die moordenaar!! Tien maanden zat hij. Amper tien maanden,
is dat niet schandalig? Levenslang moesten ze die opsluiten.

LENIE : Jij kwam hierheen?

MARTHA : Gelukkig was mijn moeder hier nog. Later erfde ik wat en met
het huurgeld van de vakantiegangers red ik het wel.
Al kwam hij met al het goud van de wereld, ik spuwde er op.
Ik wil hem nooit meer zien, tenzij om hem af te maken. (af)

SYLVIA : Wat moeten die twee al niet meegemaakt hebben.

AN : Ja.

SYLVIA : Wij hebben het beter getroffen, hé schat?

LENIE : Kan je begrijpen An dat Sylvia en ik gelukkig zijn?

AN : Als je met geluk tevredenheid bedoelt, kan ik het begrijpen.

LENIE : We zijn gelukkig hé Sylvia?

AN : Ik wens het jullie toe.

SYLVIA : Je gelooft het niet?

AN : Hoelang kennen jullie elkaar al?

LENIE : Volgende maand wordt het een jaar.

SYLVIA : Het begint pas. Voor eeuwig, hé schat?

LENIE : Geloof jij niet in geluk An?

AN : Zo nu en dan, een flits. Om gelukkig te zijn moet je met een
heel grote paardebril oplopen om de meeste dingen niet te
zien. Ik denk dat durend geluk een fabel is. Het doet me
denken aan de wortel die ze de ezel voorhouden en hij er maar
achteraan lopen. Het is misdadig mensen voor te houden dat
ze moeten gelukkig zijn, want het kan niet. Ik denk dat geluk
een zeer zeldzaam diep doorleefd moment is; die keer dat wij
een hap van de wortel kunnen doen en de rest van de tijd is
hollen en proberen.

SYLVIA : Ik voel het anders. Sedert ik Lenie ken, leef ik met mijn hart
in de wolken en toch met beide voeten op de grond. Het is meer
dan tevredenheid. Het is intenser, een diepere laag, een gevoel
dat niet alleen rustig maakt of blij, maar dat ook uitstraalt,
activeert. Bij mij is geluk wel een durende toestand.

AN : Zelfs de felste vuurspuwende berg dooft wel eens uit. Maar je
zou ongelijk hebben om naar mij te luisteren. Wie ben ik? Ik
praat teveel. Vergeet maar wat ik zei en geloof jezelf. Echt,
ik meen het. (Martha komt op en ruimt verder af)

- LENIE : Jij bent me een raadsel An, zo boeiend dat ik je zou willen oplossen.
- AN : Bedankt. Ik weet niet of het je zou lukken. Ik probeer het al zevenentwintig jaar.
- SYLVIA : Gaan we erop uit Lenie? We zouden vandaag naar de "Duivelskop" wandelen.
- MARTHA : Ja. Daar moet je geweest zijn. Het is de mooiste plek van de streek en het is jullie laatste dag.
- SYLVIA : Langs waar geraken we er het gemakkelijkst Martha?
- AN : Vraag niet naar de gemakkelijkste weg Sylvia, maar naar de mooiste.
- MARTHA : De gemakkelijkste is de asfaltweg langs het kapelletje, de mooiste is die doorheen de bossen.
In elk geval kan je niet missen, de Duivelskop beheerst het ganse dorp. (Martha af)
- SYLVIA : Gaan we Lenie?
- LENIE : Ja. Kom we -maken ons klaar.
- AN : Prettige tocht tortelduifjes.
- SYLVIA : Tot ziens.
- LENIE : Tot ziens An.
(An bekijkt een foto, als Clara opkomt begint ze te schetsen)
- CLARA : (gaat bij An zitten) Teken me een schaap. Waarom lach je?
- AN : Hetzelfde vroeg de kleine prins aan de piloot.
- CLARA : Wat zeg jij nu?
- AN : Het geeft niet als je het niet begrijpt. Kom, zit naast mij.
(An tekent een stier)
- CLARA : Waarom teken je een stier?
- AN : Jij bent geen kleine prins en ik geen piloot. We moeten niet vluchten Clara. De stier heeft ons meer in zijn macht dan het lam.
- CLARA : Ik begrijp je niet.
- AN : Neen?
- CLARA : Jij zegt teveel vreemde dingen.
- AN : Omdat ik niet vlucht zoals jij. Omdat ik uitzoek wat en waarom de dingen gebeuren. Ik kruip niet in een veilige schapenvacht als jij, maar ik ga de stier tegemoet.
- CLARA : Ik begrijp je niet.
- AN : Dan zal ik het eens anders zeggen. Jij bent een vod Clara!
- CLARA : Wat zeg je?
- AN : Een deerniswekkend schepsel ben je. Ik vind je zielig.
- CLARA : An!!

- AN : Wat is het gemakkelijk om je eeuwig gekwetst te voelen en je te laten gaan. Je loopt door de dagen als een geofferd lam, een slachtoffer dat het leven laat voorbijgaan zonder het zelf aan te pakken en er iets mee te doen.
- CLARA : Spreek zo niet tegen me!
- AN : Jawel meisje, jawel!
- CLARA : Ik heb je niets misdaan!
- AN : Maar je misdoet jezelf! Je koestert je in je eigen puinhoop. Dat is niet leuk om zien, weet je!
- CLARA : Jij weet niet wat je zegt!
- AN : Toch. Ik hoorde wat je overkomen is. Ik ken de geschiedenis met je vader.
- CLARA : Zwijg over mijn vader! (zij wil weglopen)
- AN : Nee, jij loopt niet weg. Het wordt tijd dat iemand je eens door elkaar schudt. Op het ogenblik dat je vader zich aan jou vergreep, was hij een smerige lafaard. Wat hij deed was erg, dat begrijp ik best. Maar je vergeet dat ook jij laf bent door niet recht te kruipen!
- CLARA : Laat me los! Laat me los!! Waarom doe jij me pijn? Waarom spreek je over mijn vader? Hij heeft me kapot gemaakt! Zwijg erover, laat die spoken niet weer komen!
- AN : Huil maar meisje. Spuw het verdomme uit!
- CLARA : Wie ben jij dat je me zo teistert? Ik probeerde alles te vergeten, nooit meer aan dat verschrikkelijke moment te denken.
- AN : Schreeuw maar. Kots! Kots!
- CLARA : Jij bent een monster jij! (ligt verslagen te huilen)
- AN : Ik snijd je in je ziel met de scherven van je eigen leven.
- CLARA : Waarom, waarom, waarom doe je mij zo'n pijn?
- AN : Clara meisje, ik heb het beste met je voor.
- CLARA : Hoe durf je dat zeggen.
- AN : Kijk kind, als een gebroken arm verkeerd gezet is, moet hij opnieuw gebroken worden. Iedereen ontziet je, heeft medelijden met je en laat je zwemmen in je poel van verdriet. Ik twijfel niet aan hun goede bedoelingen, maar dat is geen oplossing. Jij moet opstaan verdomme en het slijk van je afschudden. Ik wil je dat duidelijk maken.
- CLARA : (jankend) Dat kan niet.
- AN : Dat kan wel.
- CLARA : Dat kan niet.
- AN : Dat kan wel. Het moet!
- MARTHA : (op) Clara, weet jij waar... Wat scheelt er? Clara wat scheelt er?
- CLARA : Zij heeft alles weer opengekrabt.

- MARTHA : Wat heb je?
- AN : Ik heb haar het een en het ander gezegd.
- MARTHA : Waarover?
- AN : Over wat ik van haar vind.
- MARTHA : Bekijk haar eens! Heb ik je zo verkeerd beoordeeld? Ik dacht dat jij een vrouw was vol begrip. Bekijk haar. Wat heb je haar aangedaan?
- AN : Ik weet best dat ik hard was, maar ik zal er geen ogenblik spijt van hebben.
- MARTHA : Heb jij dan geen respekt voor mensen? Heb je dan geen eerbied voor wonden?
- AN : Misschien meer dan wie ook.
- MARTHA : Je zou het anders niet zeggen als je haar bekijkt.
- AN : Hoe meer wonden een mens had, hoe interessanter hij is. Maar wonden moeten genezen Martha! Zodat die plek sterker wordt, krachtiger dan voorheen.
- MARTHA : Woorden! Allemaal woorden!!
- AN : Feiten! Met de beste bedoeling laat je toe dat ze zich inkapselt om nooit meer wakker te worden. Onder het mom van medelijden en liefde laat je haar voor de rest van haar leven slaapwandelen. Wat heeft ze daaraan? Je moet haar uit de letargie halen. Haar wakker schudden of schoppen voor haar eigen bestwil.
- MARTHA : Als ik je begrijp sta je daar te zeggen dat pijn haar goed doet?
- AN : Precies.
- MARTHA : Nooit eerder hoorde ik grotere onzin. Je moet haar gerust laten!
- AN : Neen, Martha. Als je haar een beetje lief hebt zal je niet dulden dat ze op haar leeftijd een wrak is.
- MARTHA : Kom Clara. We hebben het er nog wel over. Ik kan je niet bedanken.
- AN : Dat vraag ik je niet Martha. Ik vraag me alleen af waarom zoveel mensen de muur niet willen slopen die hen het uitzicht op hun tuin verbergt. (Clara en Martha af)
- LENIE : (op) Ben je alleen?
- AN : Ben jij niet naar de "Duivelskop" met Sylvia?
- LENIE : Ik keerde terug.
- AN : Alleen?
- LENIE : Ja. Wil je niet weten waarom?
- AN : Als je het kwijt wilt, luister ik. Werd je onwel?
- LENIE : Nee.
- AN : Had je ruzie?
- LENIE : Niet precies.
- AN : Dus ongeveer.